

ANTIPOESIA

NEKAZARI:

nire itza
zure aitzur kolpea da.

AMA lurra il da.
Ez da jo kanpairik.
Iltzen utzi dute
ama.
Penaz il da.

Ez da jo kanpairik.
Bainan denok dakigu
nola dan urkatu
ama lurra.

GAZTE nintzanean oraindik,
sinisten bainuen,
erantzuten nuen baietz.

Gaur, ordea, ezetz esango dut.

Maite nituen gauzak eta gizonak,
oek egindako gauzak,
eta erantzuten nuen baietz.

Egun zorioneko batean
baietza loratzen ikusteko esperantzaz.

Gaur, ordea, ezetz.

Ainbeste, ainbeste itxaro dut,
ainbeste ta ainbeste madarikatu alfer,
ez baitut sekula geiago baietzik esango, sekula.

Nire biotzean enbor-gerri moztu ta puskatua
jeiki zait, asaldu zital eta amorratua,
izugarri ta erlijioso,

bildurra ozkatzen duena, pakea destaiñatu,
ta zin-egin ezetz eta ezetz erantzutea.

Arima autsi ta odolustu,
etsi ta indartsu, gogor ta biurri,
zintzo,
beltz eta laido,
libre zuztar eta oldarrez,
mendi-lerroko basagerlari,
langille ta matxino.
Gogo malkartsuaren leize ta trokartetan
otsoaren gisa dabil izu.

Azkar, arima!, etsaiek
inguratzen dizute pakea.
Arima... Sugar gorrotozko,
beargin ta liskarti.
Zuzenezko gose ortzetan min egiteraño.

«Biotza jaso, gizona salba
norberagandik, ta norbearen glanduletatik» (1)
nai nuke.

Biguña baita uztarria ogi-ustean dagoenarentzat,
baiña gizonaren zama ta mixeria...
Amaren sabela illobi denean
aur pisu-pisu batena, ilda,
ta ez duena jakingo zer den goserik,
gosez il zen-eta.

MEATZARI, ezurrak billatu, ezurrak,
gure gurasoenak.
Ezurrak,
arima oraindik eransteke dutenak.
Zulatu lurra,
sartu eskuak lurperaño,
zeruaren ametsik ez deneraño,

(1) William Faulkner.

infernu-kiratsa deneraiño,
ta sartu, meatzari, beherago.

Lurperatu zituzten-eta
behe oso behean.

Ez dedilla loretu

gure aitaren bat-edo...

Ta esan ez dezaigun, isil-isil,
belarrira, iñork, mundura
libre giñala etorri.

SEKULA EZ. Aiek eta gu ez gaitu
sekula lotuko zorte bakarraren lokarriak.
Ez ditu pobrea ta aberatsa berdinduko
ezerk, ez eriotzak berak

Ta itzuliko gera lurraren altzora.

Gu beluzi.

Ta aiek,

usteltzekoan ere,

jauregietan

kargatuko dituzte arrak.

Aiek. Eta gu.

Eta, aterperikan gabe,

gure alarguntsak noranai.

NEKAZARIAK

galtzen doaz bizitza,

galtzen ardiek ille—

—matazak bezela, arantzetan,

andu, esi, bideetan,

eguzki, antzigarretan.

Esperantzazko zarpazar

mantartu,

pusketaka

doaz galtzen bizitza.

José Azurmendi